
ЩЕРБИНА Костянтин,

*магістрант групи І11 факультету комп'ютерних наук та
технологій Національного авіаційного університету*

СУЧАСНІ ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ФОРМА НАУКОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Становлення мережевого суспільства в постіндустріальну епоху відбувається на тлі розвитку інформаційних технологій, що формують нові соціальні структури без жорстких ієрархій. Основні соціальні взаємодії відбуваються через соціальні мережі, що з'єднують людей незалежно від географічних та культурних бар'єрів. Розвиток такого суспільства сприяється глобалізацією та інтеграцією в світову економіку [1, с. 92], де ключовими ресурсами є інформація та знання. Виникають нові виклики, включаючи забезпечення доступу та рівноправне використання ресурсів усіма членами суспільств

В епоху інформаційних технологій комунікація трансформується в домінуючий фактор сучасної культури, що кардинально змінює взаємодію між людьми і культурами на глобальному рівні [2, с. 259]. Інформаційні технології, такі як Інтернет, мобільний зв'язок, та соціальні медіа, сприяють створенню мережевих структур, де взаємодія стає миттєвою та всеосяжною. Це відкриває безпрецедентні можливості для наукової комунікації, де дослідники можуть миттєво обмінюватися знаннями та результатами досліджень, значно прискорюючи темпи наукових відкриттів та інновацій. Така глобалізація комунікації формує нову культурну реальність, у якій традиційні кордони та бар'єри стираються, посилюючи взаємодію між науковими спільнотами світу.

Соціокультурний зміст наукової Інтернет-комунікації підкреслює роль сучасних технологій у формуванні нових наукових спільнот і способів обміну знаннями. Інтернет сприяє глобальній колаборації, дозволяючи вченим різних країн і континентів спільно працювати над комплексними науковими питаннями, які вимагають різнобічних знань і компетенцій. Така комунікація не завжди є

безпосередньою, оскільки вона може включати використання соціальних мереж, обмін файлами, а також віртуальні наукові лабораторії, що дозволяють проводити дослідження віддалено [3, с. 11].

Електронні журнали становлять нову еру в системі наукових комунікацій, де швидкість та обсяг доступу до наукової інформації значно зростають. Ці ресурси розширюють можливості традиційних наукових журналів, забезпечуючи миттєвий доступ до останніх досліджень та взаємодію серед науковців без географічних обмежень. Електронні журнали дозволяють авторам швидше публікувати свої результати, а читачам – легше знаходити релевантні дослідження через пошукові системи та гіперпосилання [4, с. 163]. Важливо, що ця форма комунікації також сприяє збереженню наукового контенту та розширенню аудиторії, оскільки матеріали доступні онлайн у будь-який час.

Список використаних джерел та літератури:

1. Кравченко Т. О. Становлення мережевого суспільства в умовах сучасності. Філософія науки: традиції та інновації. 2009. №1. С. 90–98.

2. Саракун Л. П. Міжкультурна комунікація в глобалізованому інформаційному просторі. *Міжкультурна комунікація в контексті глобалізаційного діалогу: стратегії розвитку* : матеріали II Міжнар. наук.-практ. конф. Ч. 3. (Одеса, 25-26 листоп. 2022 р.). Львів – Торунь : Liha-Pres, 2022. С. 259–261.

3. Дротянко Л. Г. Інтенсифікація глобалізаційних процесів в інформаційну еру. Вісник НАУ. Серія: Філософія. Культурологія. 2018. №1 (27). С. 9–13.

4. Лук'яненко Л. В. Електронний журнал як новий засіб наукової комунікації: бібліотечно-прикладний аспект. *Імперативи розвитку електронних бібліотек: pro et contra* : матеріали міжнар. веб-конф. (м. Харків, 27 берез. 2014 р.). Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого, Наук. б-ка, Харк. нац. ун-т ім. В. Н. Каразіна, Центр. наук. б-ка, 2014. С. 160–166.